

הלכות מטמאי משכב ומושב פרק ט

א. דבר שהיה מחבר בארץ, או מסמר במסמרים אם היה כוחו יפה וחזק, והקיש עליו הזב, ובעת שהקיש הניד כלי או אכלין ומשקין מכוח הכאתו, או שהפילן הרי אלו טהורין.

ב. ואם לא היה כוחו יפה וחזק, אלא היה מתנדנד, והקיש עליו הזב, והפיל או הניד בכוח הכאתו כלים או אכלין ומשקין הרי אלו טמאין; וכאלו הסיטן, שהרי מכוחו נפלו. זה הכלל כל שנפל מכוח הסטו, טמא; מכוח הרעדה, טהור.

ג. כיצד: הקיש על אילן או סוכה שכוון רע, או על סלם מצרי שאינו קבוע במסמר, או על קורה ודלת וכבש שאינן מחברין בטיט, או שהקיש על הנגר ועל המנעול ועל המשוט, ובשעה שהקיש הפיל אכלין ומשקין או כלים אפלו הנידן, ולא נפלו הרי אלו טמאין.

ד. אבל אם הקיש על אילן או סוכה שכוון יפה, או על סלם מסמר, או על כבש או קורה או דלת המחברין בטיט, או על המריש, או על התנור, ובשעה שהקיש הניד כלים או אכלין ומשקין אפלו הפילן, הרי אלו טהורין. וכן כל כיוצא באלו.

ה. תנור שהיתה הפת דבוקה בו, והקיש על התנור, ונפל כפר אפלו היה תרומה, הרי זה טהור; ואם היה חרס מן התנור מדבק בכפר שנפל אפלו היה חלין, הרי זה טמא.

ו. אין המשכב או המרכב מטמא כלים או אכלין ומשקין, אלא במגע בלבד; אבל אם היו כלים או אכלין ומשקין למעלה מן המדרס, או שהיה המדרס למעלה מהן אפלו לא הפסיק ביניהם אלא ניר הואיל ולא נגע בהן, הרי אלו טהורין. וכן אם הסיט המשכב את הכלים או את האכלין והמשקין, הרי אלו טהורין.

ז. הזב והטהור שישבו בספינה הקטנה היכולה להמיט באדם אחד, או באסדה, או שרכבו על גבי בהמה אף על פי שאין בגדיהן נוגעין זה בזה, הרי בגדי הטהור טמאין מדרס; וטמאתן בספק, שמא דרס הזב עליהן. וכן נדה שישבה עם הטהורה במטה בגדיה טמאין מדרס, חוץ מכפח שבראשה; וכן בגדים שבראש הנס שבספינה, טהורין.

ח. הנדחק ברחים שהגוי בתוכן, או זב וכיוצא בו הרי בגדיו טמאין מדרס. באיזה רחים אמרו ברחים שמנדנדין את הקרקע, עד שעוקרין את העומד כאן ודוחפין אותו ממקומו. ודבר ברור הוא שטמאה זו בספק שמא נעקר הטמא, ודרס על בגדי הטהור.